

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: P.K.**, bytem..., *zastoupeného JUDr. Radkem Bechyně, advokátem, se sídlem Kolín, Legerova 148*, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2015, čj. DSH/13694/15,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

[I] Vymezení věci

Žalobou ze dne 16. 1. 2016, Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“ nebo „krajský soud“) doručenou poštou dne 19. 1. 2016, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2015, čj. DSH/13694/15 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“) a vrácení věci k novému projednání. Napadeným rozhodnutím byla podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), zamítnuta žádost žalobce o přerušení námitkového řízení dle § 64 odst. 2 správního řádu (výrok I.); bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Klatovy, odboru dopravy (dále též jen „*prvoinstanční správní orgán*“) ze dne 4. 8. 2015, čj. OD/8614/15/Ka (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“) (výrok II.). Prvoinstanční správní orgán rozhodl mj. podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu tak, že žádosti

žalobce o přerušení správního řízení ve věci námitek proti záznamu bodů v bodovém hodnocení řidičů se nevyhovuje (výrok 1.) a námítka proti záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče (žalobce) za přestupky ze dne 22. 3. 2014, 2. 9. 2014, 5. 1. 2015, 29. 5. 2014, 4. 6. 2014, 5. 7. 2014 a 9. 7. 2014, 25. 3. 2015 a 4. 4. 2015 se jako neodůvodněné zamítají a provedený záznam 12 bodů ke dni 30. 5. 2015 se potvrzuje (výroky 2. – 7.).

Bodové hodnocení řidičů je upraveno v § 123a až 123f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o silničním provozu*“ nebo „*zákon č. 361/2000 Sb.*“).

Podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu, nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námítka obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu.

Správní řízení je upraveno správním řádem.

[III] Žaloba

Žalobce v žalobě nejprve konstatoval, že žalovaný jako odvolací orgán naprosto nereflektoval odvolací důvody, nezabýval se jednotlivými důkazními prostředky, které byly součástí spisového materiálu, či některé důkazy upřednostnil jednostranně v neprospěch žalobce. Žalovaný zcela ignoroval rozhodování jiných odvolacích správních orgánů ve věcech shodných, a významně tak narušil žalobcovu právní jistotu. Ten měl za to, že byl zkrácen na právech, která mu přísluší, resp. postupem správního orgánu takovým způsobem, že to mělo za následek nezákonné rozhodnutí.

Žalobní body žalobce konkretizoval následovně.

a) Nerespektování odvolacích důvodů

Odvolací správní orgán se dle žalobce naprosto nezabýval předloženými důkazními prostředky. Přílohou doplněného odvolání bylo rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, čj. MSK 49924/2014, vydané ve shodné věci, tedy ve věci odvolání proti rozhodnutí o námitkách proti provedenému záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z rozhodnutí bylo zcela zřejmé, že je běžnou praxí odvolacího správního orgánu posuzovat i jednotlivé podklady (rozhodnutí v blokových řízeních) z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče.

Z rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje jednoznačně vyplývá, že se odvolací orgán zabýval kvalitou provedení jednotlivých rozhodnutí (v blokových řízeních) a také, že jednotlivá rozhodnutí (v blokových řízeních) po posouzení označil za nezpůsobilá pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z dalších rozhodnutí totožného odvolacího správního orgánu (Krajský úřad Moravskoslezského kraje) ve věcech shodných či obdobných, např. rozhodnutí ze dne 22. 10. 2014, čj. MSK 126113/2014, či ze dne 12. 11. 2014, čj. MSK 121761/2014, vyplývá ustálenost práce odvolacího správního orgánu, a to hlavně ve skutečnosti, že odvolací správní orgán se zabývá způsobilostí jednotlivých

rozhodnutí, na základě nichž jsou zaznamenávány body, což činí zejména na základě podaného odvolání, kdy odvolatel provedení takového posouzení požaduje a na možnou nezpůsobilost podkladů ve svém odvolání upozorňuje. Obdobný postup vyplývá i z rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu Městského úřadu Písek (ze dne 19. 1. 2015, čj. MUPI/2014/34902/CH-nám.BH/3), kdy prvoinstanční správní orgán odmazal dva konkrétní záznamy z bodového hodnocení, které byly učiněny na základě nezpůsobilých podkladů.

Dle správního řádu existuje zásada legitimního očekávání, podle níž by správní orgány měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně. Tato zásada se de iure týká sice vždy jednoho konkrétního správního orgánu. V případě orgánů veřejné moci, jakými krajské úřady jsou a kterých existuje na území České republiky pouze třináct, se však žalobce domnívá, že i zde by měla existovat ustálená či alespoň obdobná praxe při posuzování věcí shodných či obdobných. Ačkoliv v českém právním systému neexistuje zvykové právo (precedens), užívání zásady legitimnosti jej de facto zavádí. Pokud tedy jeden správní orgán rozhoduje výše popsaným způsobem, není dle žalobce přiléhavé, aby totožný správní orgán pouze v jiné místní působnosti rozhodoval a postupoval zcela odlišně. Tím by byla jednoznačně dotčena rovnost účastníků před zákonem, a to pouze na základě místní příslušnosti k danému správnímu orgánu.

b) Nezpůsobilost podkladů pro záznam bodů

Žalobce ve svém odvolání napadal jednotlivé podklady jako nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. K tomu odvolací správní orgán uvedl, že tyto posuzovat nemohl, byť praxe popsaná v předcházejícím bodě vypovídá o praxi jiné. Jediné důkazy, které odvolací orgán posoudil, jsou oznámení od věcně příslušných oddělení policie, kterými byla oznamována skutečnost, že žalobce měl spáchat přestupek, který s ním byl projednán, a bylo vydáno rozhodnutí v blokovém řízení. Dle žalobce nemůže být takovéto oznámení dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáno s předmětným rozhodnutím, kterého se týká, tak aby mohla být vyloučena možná chyba lidského faktoru či možná zvláště orgánu veřejné moci. Žalobce respektuje názor správního orgánu, že rozhodnutí vydávané v blokovém řízení a blokové řízení samotné jsou velmi specifickým druhem řízení, ovšem toto konstatování nemůže omluvit nedostatky, které z pohledu zákonem kladených požadavků na tento druh rozhodnutí takové rozhodnutí nese.

Příložená rozhodnutí v blokových řízeních - série HG/2014, číslo bloku G 1498901, a série GF/2013, číslo bloku F 0832677 - nesplňují dle rozsudku Nejvyššího správního soudu dostatečnou individualizaci skutku pro rozhodnutí. Z rozhodnutí v blokovém řízení série FC/2013, číslo bloku C 1404971, je zřejmé, že byly dodrženy veškeré zákonem stanovené požadavky.

Z uvedených rozhodnutí je patrné, že i přes specifičnost daného druhu řízení lze rozhodnutí vydat v souladu se všemi zákonem kladenými požadavky tak, aby bylo zcela zřejmé, o jaký přestupek se mělo jednat, kdy a kde mělo ke spáchání přestupku dojít, dle jakého ustanovení zákona byl přestupek kvalifikován a jaká zákonem stanovená povinnost měla být porušena. Z rozhodnutí by měly být patrné údaje o osobě přestupce, místu spáchání

přestupku a době spáchání přestupku, mělo by být zcela jasné, čeho se měl přestupce dopustit a jakou povinnost stanovenou zákonem svým jednáním porušil. Argument, že přestupce svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí tak, jak uvádí odvolací správní orgán, je dle žalobce naprosto nesprávný. Není možné, aby za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem odpovídal přestupce, a není možné po přestupci vyžadovat ani očekávat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a na případnou nesprávnost upozornit a žádat její nápravu. V takovém případě pozbývá smyslu existence jakýchkoli orgánů veřejné moci.

Podklad není způsobilý zejména v následujících případech

i) V případě porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem není rozhodně dostatečným popisem přestupku formát *"neužil bezpečnostní pásy, nepřipoután bezp. pásem, nepřipoután BP, pásy aj."*, kdy zákonem stanovenou povinností řidiče je být za jízdy připoután bezpečnostním pásem dle § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., který stanoví *„být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu“*. Z vydaného rozhodnutí musí být tedy zřejmé, že přestupce porušil tuto povinnost za jízdy a dopustil se jí jako řidič motorového vozidla. Pokud je osoba nepřipoutána jako spolujezdec, jedná se sice o přestupek, ovšem takovýto přestupek nepodléhá evidenci bodů v bodovém hodnocení řidiče.

ii) Pokud z rozhodnutí není patrné, jakého jednání se měl přestupce dopustit. V případě překročení nejvyšší povolené rychlosti rozhodně přestupkové jednání nevyplývá z popisu *„rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)“*. Jednoznačným porušením povinnosti je pouze překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci (mimo obec) s uvedením, že mělo být porušeno ustanovení § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., které stanoví *„V obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h⁻¹, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h⁻¹“*, či ustanovení § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., které stanoví *„Řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg a autobusu smí jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km.h⁻¹; na dálnici a silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 130 km.h⁻¹. Řidič jiného motorového vozidla smí jet rychlostí nejvýše 80 km.h⁻¹“* v případě překročení rychlosti stanovené obecnou úpravou. Případně porušení ustanovení § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., které stanoví *„Řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace“* v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti stanovené místní úpravou.

iii) Z rozhodnutí dále musí být naprosto zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít, tak aby bylo možno vyloučit, že přestupek se stal mimo pozemní komunikaci a přestupce měl být případně trestán dle zákona o přestupcích, nikoli dle zákona o provozu na pozemních komunikacích.

iv) Údaje v rozhodnutí by měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně, tak aby rozhodnutí mohlo být vůbec přezkoumáno. Pokud jsou údaje uvedené v rozhodnutí nečitelné, není možné na základě takového rozhodnutí evidovat body v bodovém hodnocení řidiče, neboť z rozhodnutí nejsou zřejmé okolnosti daného přestupku.

c) Konkrétní výtky žalobce k jednotlivým pokutovým blokům jsou následující:**- k pokutovému bloku ze dne 22. 5. 2015**

V kolonce „*pokuta uložena za přestupek podle §*“ je uveden údaj „*125c/1f4*“, rozhodnutí tak obsahuje vadnou právní kvalifikaci. Dále vyvstává pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, jenž rozhodnutí v blokovém řízení vydal (na soukromém pozemku či pozemní komunikaci), neboť není seznatelné jednoznačné místo spáchání přestupkového jednání, není uvedena ani kilometráž komunikace ani vylíčené přesné místo spáchání přestupkového jednání. Dále je zde popis skutku ve formátu „*rychlost*“, což nepopisuje porušení jakékoli povinnosti řidiče stanovené zákonem. Z tohoto rozhodnutí nelze přezkoumatelným způsobem určit údaj o právní kvalifikaci, zda k přestupkovému jednání mělo dojít na místě veřejně přístupném nebo na soukromém pozemku. Ve světle nejnovější judikatury nepostačí uvést pro konkretizaci místa přestupku pouze obec či část obce, ale naopak přesně uvést místo tak, aby v daném případě nebylo pochyb o místě přestupkového jednání. Rovněž právní kvalifikace uvedená v kolonce pro vylíčení události citovaného rozhodnutí je chybně uvedena - „*§18/4 z.č. 361/2000 Sb.*“, přičemž správná právní kvalifikace zní § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích. Dle judikatury NSS (volně citováno) - Pouze při spojení srozumitelné právní kvalifikace, která postih takového jednání předpokládá (§ 18 odst. 4, viz výše) a skutkové věty, lze hovořit o tom, že rozhodnutí v blokovém řízení má náležitosti kladené zákonem.

- k pokutovému bloku ze dne 9. 5. 2014

V kolonce „*pokuta uložena za přestupek podle §*“ je uveden údaj „*125c/1k*“, rozhodnutí tak obsahuje chybnou právní kvalifikaci. Dále vyvstává pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, jenž rozhodnutí v blokovém řízení vydal (na soukromém pozemku či pozemní komunikaci). Není seznatelné jednoznačné místo spáchání přestupkového jednání, není uvedena ani kilometráž komunikace ani vylíčené přesné místo spáchání přestupkového jednání. Dále je zde popis skutku ve formátu „*neužila BP*“, což nepopisuje porušení jakékoli povinnosti řidiče stanovené zákonem. Z tohoto rozhodnutí nelze přezkoumatelným způsobem určit údaj o právní kvalifikaci, zda k přestupkovému jednání mělo dojít na místě veřejně přístupném nebo na soukromém pozemku. Ve světle nejnovější judikatury nepostačí uvést pro konkretizaci místa přestupku pouze obec či část obce, ale naopak přesně uvést místo tak, aby v daném případě nebylo pochyb o místě přestupkového jednání. Rovněž právní kvalifikace uvedená v kolonce pro vylíčení události citovaného rozhodnutí je chybně uvedena - „*§6/1a z.č. 361/2000 Sb.*“, přičemž správná právní kvalifikace zní § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích. Dle judikatury NSS (volně citováno) - Pouze při spojení srozumitelné právní kvalifikace, která postih takového jednání předpokládá (§ 18 odst. 4, viz výše) a skutkové věty, lze hovořit o tom, že rozhodnutí v blokovém řízení má náležitosti kladené zákonem.

Žalobce zpochybňuje způsobilost pokutových bloků být podkladem pro záznam bodů do registru řidičů, neboť přestupky nejsou jako konkrétní a individualizované jednání vůbec vymezeny. Není tedy bez důvodných pochybností patrné komu, zejména kdy a kde a potažmo za jaký přestupek, byla pokuta v blokovém řízení uložena, když tento nedostatek nelze zhojit

přípustností strohých a zkratkovitých formulací tak, jak zmiňuje Nejvyšší správní soud v rozhodnutí čj. 4 As 127/2014-39.

Na základě výše uvedených skutečností a výtek ke každému jednomu konkrétnímu záznamu v bodovém hodnocení žalobce se žalobce domáhá, aby se věcně a místně příslušný soud zabýval zejména otázkou, zda byla jednotlivá pravomocná rozhodnutí způsobilými podklady pro záznam bodů v bodovém hodnocení žalobce. Toto by měl zhodnotit příslušný správní soud zejména s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu 4 As 127/2014-39, ze kterého mimo jiné vyplývá: „*S rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 84 a násl. zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to ničeho nemění.*“. Dle názoru žalobce nelze tedy dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jediné tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen, neboť absence konkretizace a individualizace je v předmětné věci dle názoru žalobce právě případ pokutových bloků ze dne 9. 5. 2014 a ze dne 22. 5. 2015.

[III] Vyjádření žalovaného

Žalovaný se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 15. 3. 2016 a navrhl zamítnutí žaloby. Žalovaný nejprve stručně zrekapituloval obsah žaloby a stručně popsal průběh správního řízení o námitkách. Vzhledem k tomu, že žalobce podal proti prvoinstančnímu rozhodnutí blanketní odvolání, které nebylo ani k výzvě prvoinstančního správního orgánu doplněno, přezkoumal žalovaný prvoinstanční rozhodnutí a jemu předcházející proces z hlediska souladu s právními předpisy, přičemž žádné pochybení prvoinstančního správního orgánu neshledal.

K rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a Městského úřadu Písek, které žalobce ve své žalobě zmiňuje, žalovaný uvedl, že tato rozhodnutí nejsou součástí spisové materie (žalobce je správnímu orgánu nepředložil), a proto se k nim nemohl vyjádřit.

Dále žalovaný k celé věci uvedl, že pokutové bloky ze dne 22. 5. 2015 a 9. 5. 2014 se ve spisové materii nenacházejí, tudíž se nemohl vyjádřit a ani ke skutečnostem, které žalobce ve své žalobě uvádí. Ve spisové materii se nacházejí pokutové bloky ze dne 5. 1. 2015 a 22. 3. 2014, které správní orgán I. stupně vyžádal k namítaným přestupkům. Tyto shromážděné pokutové bloky obsahují všechny náležitosti, které plně postačují k tomu, aby na základě nich mohl být zaznamenán příslušný počet bodů do registru řidičů.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s. ř. s.*“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.

Prvoinstanční správní orgán rozhodnutím ze dne 4. 8. 2015, čj. OD/8614/15Ka rozhodl mj. podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu tak, že žádosti žalobce o přerušení správního řízení ve věci námitek proti záznamu bodů v bodovém hodnocení řidičů se nevyhovuje (výrok 1.) a námitky proti záznamu bodů v bodovém hodnocení žalobce za přestupek ze dne 22. 3. 2014, 2. 9. 2014, 5. 1. 2015, 29. 5. 2014, 4. 6. 2014, 5. 7. 2014 a 9. 7. 2014, 25. 3. 2015 a 4. 4. 2015 se jako neodůvodněné zamítají a provedený záznam 12 bodů ke dni 30. 5. 2015 se potvrzuje (výroky 2. – 7.).

Stran námitek uplatněných v úvodu žaloby soud konstatuje, že jejich základním nedostatkem je jejich nedostatečná konkrétnost. Správními soudy bylo opakovaně judikováno, že soud zde není od toho, aby domýšlel obsah žalobních bodů, event. dopad možných pochybení správních orgánů do konkrétních žalobcových veřejných subjektivních práv. Prvním z okruhu námitek je nerespektování (ze strany žalovaného) rozhodovací činnosti Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, resp. Městského úřadu Písek, v těch několika rozhodnutích, která byla žalobcem nabídnuta.

Jistě, správní orgány jsou ve své rozhodovací činnosti vázány především zákonem. Není žádoucí, aby rozhodovací praxe v jednotlivých krajích byla příliš rozdílná. Do značné míry by tomu mohlo napomoci i ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu *in fine* („Správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem, aby odpovídalo okolnostem daného případu, *jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly*.“). To by měl být imperativ sjednocující rozhodovací činnost správních orgánů na celém území našeho státu. Problém je ovšem v tom, že by zde jednak muselo být prokázáno, že jde skutečně o ustálenou rozhodovací praxi, a dále zejména to, že se jedná o skutkově shodné nebo podobné případy. Ani k tomu v souzené věci nedošlo. Žalobce totiž soudu bez dalšího předložil pouze samotná rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, resp. Městského úřadu Písek. Avšak jenom z takových rozhodnutí soud nedokáže tuto záležitost posoudit. K tomu by byla třeba důkladná znalost spisového materiálu, kterou Krajský soud v Plzni nemá.

Dalším z důvodů svědčícím po nedůvodnost prvního okruhu námitek je jeho nekonkrétnost. Žalobce totiž nevyjevil, s jakými konkrétními důkazy se žalovaný nevypořádal, zda se jednalo o ty předložené soudu, nebo o jiné. S takto formulovaným žalobním bodem proto nebylo možné se vypořádat jinak, než v čistě obecné rovině.

Obdobné lze konstatovat i k žalobcem předkládaným pokutovým blokům. Ani jeden z nich se žalobce netýkal, žalobce je předložil takřikajíc ilustrativně, ovšem bez jakékoliv konkretizace a vztahu k jeho věci.

Soud se rovněž neztotožnil s druhým okruhem žalobních námitek, které jsou rovněž nesený poměrně obecně. Proto i reakce na ně může být toliko obecná.

Zde je nutno předně upozornit, že na pokutovém bloku jsou omezené možnosti pro vyjádření příslušných skutečností. Podle § 85 odst. 4 věty druhé zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*přestupkový zákon*“), se na pokutových blocích vyznačí, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena. Přiměřeně pak nutno aplikovat § 77 přestupkového zákona o výroku rozhodnutí, avšak nelze odhlédnout o toho, že se nejedná o klasické rozhodnutí, ale o blok (byť soudní praxe posunula jeho vnímání také jako rozhodnutí, ovšem rozhodnutí *sui generis*). Na to pak navazuje rozsáhlá judikatura Nejvyššího správního soudu, z níž soud považuje za významné citovat z rozsudku kasačního soudu ze dne 4. 9. 2012, čj. 7As 94/2012-20, kde je mj. konstatováno toto: „(...) S rigidní *přísností* nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „*jízda bez použití BP*“ nebo „*pásky*“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil.“. Citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nelze interpretovat jinak, než že v některých případech se dovodí srozumitelnost informací uvedených na pokutovém bloku i s určitým výkladem, třeba použitím obvyklých zkratk apod. Ostatně, hlavním kritériem pro posouzení toho, zda konkrétní jednání je v pořádku nebo ne, je to, zda skutečně ten skutek a jeho právní kvalifikace jsou popsány tak, aby byly srozumitelné a odlišitelné od jiných skutků. Soud je přesvědčen, že na úrovni argumentace žalobce nelze žalovanému správnímu orgánu vytknout žádné pochybení. Lze dodat, že určitá srozumitelnost vyplývá i z toho, že bloky byly žalobcem podepsány, tedy žalobce zřejmě věděl, co podepisuje, a v okamžiku, kdy tak činil, mu to bylo dostatečně srozumitelné.

Stran třetí skupiny námitek, kde žalobce činí spornými údaje u jednotlivých přestupků, soud uvážil následovně.

- k přestupku ze dne 22. 5. 2015

Předně, soud konstatuje, že žalobce dne 22. 5. 2015 nespáchal žádný přestupek, za který by mu byla uložena pokuta v blokovém řízení a následně odečteny body, které se staly „předmětem“ prvoinstančního, potažmo napadeného rozhodnutí. V den uváděný žalobcem však nabylo právní moci rozhodnutí, kterým byla žalobci uložena pokuta za přestupek spáchaný dne 5. 7. 2014. Tímto přestupkem se ale žalobce nedopustil přestupku

podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, ale podle § 125c odst. 1 písm. k) tohoto zákona. **Žalobcova argumentace se tak zcela míjí se skutkovým stavem.** Nad rámec řečeného soud konstatuje, že napadené rozhodnutí v tomto případě neobsahuje vadnou právní kvalifikaci, naopak, je v něm uvedeno, že žalobce se v daném případě dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, konkrétně že nebyl za jízdy jako řidič připoután bezpečnostním pásem. To koresponduje s fakty uvedenými v prvoinstančním rozhodnutí i rozhodnutí Městského úřadu v Klatovech ze dne 9. 3. 2015, čj. OD/3018/15/Kk, jímž byl žalobce pravomocně uznán vinným za daný přestupek. V prvoinstančním i posledně zmíněném rozhodnutí je navíc konstatováno, že žalobce porušil § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. V rozhodnutí, kterým byl žalobce pravomocně uznán vinným za přestupek, je rovněž uvedeno, že k přestupku došlo v Klatovech, ul. Domažlická, směrem ke kruhovému objezdu u obchodního centra Škodovka. Pro posouzení věci soudem je ale rozhodující, že žalobní tvrzení v tomto případě nekorespondují se stavem věci (viz výše).

- k přestupku ze dne **9. 5. 2014**

Soud v tomto případě konstatuje, že žalobce dne 9. 5. 2014 nespáchal žádný přestupek, za který by mu byla uložena pokuta v blokovém řízení a následně odečteny body, které se staly „předmětem“ prvoinstančního, potažmo napadeného rozhodnutí. **Žalobcova argumentace se tak zcela míjí se skutkovým stavem.**

[V] Celkový závěr a náklady řízení

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). **Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.**

Úspěšný žalovaný správní orgán žádné náklady řízení neuplatnil, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 31. května 2017

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost: Kovářiková